

PHẦN 1

Vi... cha!

Kèm theo tiếng hét của Gia Hân là tia nước bắn lên người, làm bộ com lê màu xanh nhạt của cô bỗng chốc ngả sang màu đất đỏ.

Đưa tay phủi lia lia, mấy chỗ nước bám trên người, Gia Hân đưa mắt nhìn chiếc xe du lịch vừa trờ vào sân.

Cánh cửa xe xịch mở, Gia Hân nhìn thấy đôi chân thon thả trắng ngần trên đôi guốc cao gót vừa đặt nhẹ xuống đất.

Chắc chắn là một cô gái đẹp. Gia Hân ngẩn đầu lên, cô tròn mắt trước một cô gái rất đẹp, rất ấn tượng.

Chiếc đầm hai dây màu đen satin dài đến gối làm tăng làn da vốn trắng mịn của cô. Mái tóc dài hình chiếc lá phủ bờ vai, đôi môi đỏ với cặp kính đen to nằm trên sống mũi cao ngạo nghễ. Gia Hân ngơ ngẩn nhìn cô ta không chớp mắt.

Cô ta khẽ nhìn Gia Hân rồi cẩn thận từng bước một trên đôi guốc cao gót như sợ sự dơ bẩn của mặt đường lem nhem sau cơn mưa.

Gia Hân chờ đợi một cử chỉ, một câu xin lỗi từ cô gái lạ, nhưng cô vẫn phớt lờ. Giận quá Gia Hân hét lớn:

- Cô kia!

Cô gái đứng lại, Gia Hân sấn tới:

- Cô có biết phép lịch sự không?

Cô ta khẽ nhún vai rồi bước đi thật tự nhiên như không có gì xảy ra. Mặt Gia Hân đỏ bừng lên vì giận, cô nói với theo:

- Đúng là có sắc mà không có hương thật đáng tiếc?

Cô gái dừng bước quay lại, đưa tay gỡ kính ra. Gia Hân cảm nhận được đôi mắt cô ta cũng không kém thân hình cô ta. Thật hoàn hảo.

- Cô vừa nói gì hả?

Gia Hân không vì ngưỡng mộ cái đẹp mà quên sự thiệt thòi của mình. Cô trả lời:

- Tôi nói cô đó, cô có biết lái xe không hả?

Cô gái nghiêng đầu:

- Cô muốn kiểm tra bằng lái của tôi à? Xin lỗi, cô không có chức năng đó.

- Nhưng tôi là nạn nhân của cô.

Cô gái ngơ ngác:

- Tôi lái xe an toàn đâu có gây tai nạn mà cô bảo mình là nạn nhân?

Gia Hân tức giận thật sự trước cách nói chuyện ngang phè của cô ta. Giọng cô gay gắt:

- Cô chạy xe làm nước bắn lên người tôi thế này, mà đến một câu xin lỗi cô cũng không có được à?

Cô gái cười khẽ:

- Tự cái sân có ổ gà, tự cô đi đúng vào lúc xe tôi vào sân, tôi đâu có lấy tay tát nước vào người cô mà cô bảo là lỗi của tôi.

Mặt Gia Hân từ đỏ chuyển sang tái nhợt:

- Cô... ăn nói ngang ngược.

Cô gái chẳng kém:

- Người ngang ngược chính là cô. Cô định ăn vạ hay làm tiền tôi hả?

Gia Hân uất ức, cô co chân sút đồng nước bắn còn trũng lại vào người cô ta. Cô ta hét toáng lên:

- Á!

Cánh cửa phòng giám đốc xịch mở ra. Gia Hân còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì cô đã hứng trọn cái tát như trời giáng. Cô lão đảo. Lại chưa kịp nhìn ra ai đã tát mình, cô đã nghe quát:

- Mau đến xin lỗi cô ấy.

Gia Hân ôm một bên má rát bỏng, quay lưng bỏ đi. Bàn tay như giọng kìm bầu chặt vào vai cô đau điếng:

- Đây là thái độ gì hả?

Gia Hân hất tay người đó ra giọng cô cộc lốc:

- Thái độ của kẻ không biết rõ sự việc đã ức hiếp người khác.

Tiếng quát tháo vẫn lần áp Gia Hân:

- Đây là mệnh lệnh. Cô phải thi hành, còn có ý kiến gì phản ánh sau.

Gia Hân quay phắt người lại, mắt cô như có lửa:

- Ở đây chỉ có giám đốc mới có quyền ra lệnh cho tôi và tôi thi hành khi đó là công việc của công ty. Còn anh là ai hả?

Cô gái nắm tay anh ta, giọng ngọt ngào:

- Cô ấy không biết chuyện, anh bỏ qua đi Tuấn.

Tuấn rút chiếc khăn tay từ túi quần ân cần lau mấy chỗ dơ bẩn trên cánh tay, ồng chân cho cô gái. Giọng anh dứt khoát:

- Anh phải bắt cô ta xin lỗi em.

Cô gái nũng nịu:

- Người ta có biết anh là ai đâu mà anh ra lệnh cho người ta. Làm con trai giám đốc như anh thật là mất mặt.

Gia Hân giật mình, anh ta là Quốc Tuấn con trai độc nhất của ông Quốc Vương. Người sắp về làm giám đốc công ty đây sao. Lần này coi bộ cô thất nghiệp đến nơi rồi đây.

Giọng Quốc Tuấn rít lên:

- Cô làm ở bộ phận nào?

Gia Hân đáp cứng cỏi:

- Chuyện đó không liên quan gì đến anh.

Tuấn xẵng giọng:

- Trước khi tôi muốn sa thải nhân viên, tôi cần phải biết rõ tên và chức vụ.

Gia Hân nóng mặt:

- Anh sa thải tôi vì lý do gì?

- Làm trái mệnh lệnh.

Gia Hân thấy mình bị xúc phạm quá đáng. Cô không còn tự chủ bản thân. Giọng cô đầy thách thức:

- Nếu như anh cho là mình đúng thì tùy anh xử sự. Tôi không thể hạ mình làm một chuyện ngu xuẩn như vậy.

Biết Gia Hân không phải người dễ ức hiếp nên cô gái kéo tay Quốc Tuấn:

- Anh Tuấn, em còn hẹn cơm trưa với bạn bè nữa đó. Bỏ qua đi anh.

Khẽ liếc Gia Hân, Quốc Tuấn dịu giọng:

- Nể tình Phương Uyên tôi bỏ qua chuyện này. Từ nay cô nên có thái độ hòa nhã một chút. Đừng để người khác đánh giá nhân viên công ty Quốc Vương kém văn hóa.

Gia Hân giận càn hông, cô muốn hét vào mặt anh ta là chính anh ta phải học thái độ lịch sự tối thiểu. Nhưng nghĩ sao cô lại thôi.

Nhìn anh ta dìu Phương Uyên từng bước một đi vào phòng, dành cho giám đốc. Gia Hân uất nghẹn ở cổ. Nhìn bộ đồ lấm lem màu đất đỏ cô tức điên cả người. Đôi chân cô sút mạnh vào liên tiếp vào trũng nước chỉ một thoáng chiếc xe du lịch màu đen của Phương Uyên loang lổ.

Gia Hân hăm hăm đi vào phòng, Hiếu Phương vừa nhìn thấy đã la lên:

- Trời ơi! Mi sao vậy hả?

Gia Hân buông người xuống ghế, giọng hờn dỗi:

- Xui xẻo, gặp ma.

Hiếu Phương nhìn nhớn nhác:

- Ma đâu?

Gia Hân chột hạ giọng:

- Mi có biết con trai giám đốc không Hiếu Phương?

Hiếu Phương gật đầu:

- Sao hả?

- Hắn từ đâu đến vậy?

Hiếu Phương cười cười:

- Ta nghe nói hần từ nước ngoài về, người đẹp trai, hào hoa, lịch sự...

Hiểu Phương chưa nói hết câu đã nhìn thấy cái bĩu môi của Gia Hân:

- Đồ Việt kiêu dóm.

Hiểu Phương cau mày:

- Mi sao vậy, làm như mi hiểu rõ hần lắm vậy.

Gia Hân buông một câu:

- Con nhà giàu, ở ngoại quốc đa số là công tử bột, chỉ giỏi tài ăn chơi, trác táng làm sao hiểu hết hai chữ lịch sự.

Hiểu Phương hoảng hốt:

- Ma mà mi nói chẳng lẽ là là...

Gia Hân cộc lốc:

- Là hần đó.

Hiểu Phương ngẩn người:

- Hần chọc giận mi? Ủa, không, mi đụng độ với hần?

Gia Hân xoa xoa lên má:

- Người gì độc tài, ở ngoại quốc mà không biết tôn trọng phụ nữ.

Hiểu Phương kêu lên:

- Đã xảy ra chuyện gì hả? Hần sàm sỡ với mi à?

Gia Hân thấy què què khi Phương nhìn bộ đồ lấm lem của mình tỏ ý nghi ngờ. Cô lườm bạn rồi kể lại sự việc cho Hiểu Phương nghe.

Hiểu Phương lắc đầu:

- Lần này coi bộ mi bị sao chửi chiếu tướng rồi khó lòng mà ngóc đầu lên nổi.

Giọng Gia Hân chắc nịch:

- Chuyện hôm nay ta không bỏ qua đâu.

Hiểu Phương nói nhỏ:

- Người ta là giám đốc tương lai, mi đừng có lấy trứng chọi đá.

- Nhưng ta đâu có lỗi.

- Muốn xuôi chèo mát mái, phải biết nhịn nhục.

Chuông điện thoại đổ, Hiểu Phương nghe xong, cô thông báo:

- Đầu giờ chiều họp toàn công ty, ta thấy sao chổi của mi bắt đầu le lói rồi đó.

- Để xem hấn làm gì ta.

- Đơn giản, sa thải mi.

Gia Hân cắn môi:

- Ta cũng không có hứng thú làm việc cho một tên giám đốc độc quyền, độc tài như hấn.

Cửa phòng bật mở, sao chổi mà Hiểu Phương nói hiên ngang đi vào. Gia Hân cúi thấp đầu tránh cái nhìn như soi mói của anh ta.

Nhìn lướt lên bộ đồ dính đầy nước bẩn của Gia Hân, anh ta hỏi:

- Có phải cô làm dơ chiếc xe của Phương Uyên?

Gia Hân không đáp, cô cầm cây bút màu lia đầy trên trang giấy. Quốc Tuấn đập một cái "rầm" lên bàn, anh quát:

- Con người cô nhỏ mọn, cá nhân. Một chuyện nhỏ như vậy mà cũng không biết nhẫn nhịn.

Gia Hân quắc mắt:

- Một chuyện nhỏ như thế mà anh xử lý không xong thì làm sao làm được chuyện lớn. Đừng khinh chuyện nhỏ, lỗ nhỏ có thể làm đắm thuyền. Nó sẽ chìm anh chết vì tính coi thường người khác.

Quốc Tuấn nhìn sâu vào mắt cô:

- Cô đã từng làm việc ở đâu? Và làm mỗi chỗ được bao lâu? Với cái tính khí thế này tôi nghĩ chắc không quá vài hôm.

Gia Hân chẳng chịu thua:

- Xin báo cho anh thất vọng, tôi ra trường và vào làm ở đây đã hai năm rồi.

Giọng Tuấn mai mỉa:

- Ba tôi chịu bỏ tiền ra mượn cô để bây giờ được cô ăn nói như thế với con trai của ông ấy à?

- Tôi đến đây làm theo nghiệp vụ chuyên môn của mình. Tôi không có bổn phận trách nhiệm phải hầu hạ hay nghe lời người khác.

Quốc Tuấn gật gù:

- Không ai bảo cô hầu hạ nhưng cô mau xuống dưới mà khắc phục hậu quả việc làm thiếu tế nhị của cô đi.

Gia Hân bặm môi, bao nhiêu uất ức cứ dâng lên tắt nghẹn ở cổ. Quốc Tuấn lại hét vào mặt cô:

- Cô có nghe không?

Gia Hân vút cây bút xuống bàn, đùng đùng bỏ đi. Giọng Tuấn đuổi theo sau lưng cô:

- Tôi không muốn nhân viên của tôi sau này có thái độ vô phép như cô.

Gia Hân xuống sân, cô kéo ống nước xịt túi bụi lên chiếc xe của Phương Uyên. Cả người cô ướt sũng, Hiểu Phương trên lầu nhìn cô qua khung cửa sổ thâm lo lắng cho cô.

Nhìn khuôn mặt lầm lì, sũng nước không ai đoán được là nó có hòa lẫn nước mắt của cô không.

Giọng Quốc Tuấn giễu cợt:

- Không phục hả?

Phương Uyên la chí chóc:

- Anh Tuấn, không được đâu, em phải đem ra tiệm rửa thôi, kéo ba mẹ la em chết.

Giọng Tuấn rõ to:

- Không sao, lát nữa em đem ra tiệm rửa lại, tốn bao nhiêu tiền báo lại, anh sẽ trừ lương cô ấy.

Gia Hân cuộn ống vút vào góc. Cô lên xe phóng thẳng ra cổng. Quốc Tuấn tùm tùm cười.

Buổi chiều vào dự họp. Gia Hân chọn một góc khuất. Lờn bàn tán ra vô, cô biết Phương Uyên là bạn gái anh ta. Gia Hân thâm nhủ. Thật là một cặp xứng đôi.

Giọng Hiểu Phương thì thâm:

- Mi không sao chứ, Gia Hân?

Gia Hân cắn môi:

- Bấy nhiêu không làm chết ta đâu.

- Ta thấy mi đừng va vô hấn nữa, chỉ nhận thiệt thòi thôi.

Gia Hân trề môi:

- Ai thềm va vào hấn. Chỉ tại xui xẻo gặp phải thôi.

Đúng như Hiểu Phương nói, cuộc họp giới thiệu giám đốc mới. Bác Vương hết lời kêu gọi nhân viên của mình ra sức nâng đỡ tân giám đốc trong việc đưa công ty ngày càng một đi lên.

Nhìn cái mặt tươi rói của hấn Gia Hân giận tím gan. Đến phiên hấn phát biểu, Gia Hân đưa tay bịt tay mình lại như không muốn nghe bất cứ lời nào của hấn.

Tiếng vỗ tay vang lên, Gia Hân biết là hấn đã nói xong. Cô nghe râm ran ai cũng khen hấn lịch sự, đẹp trai, ăn nói có duyên, đúng với câu: Hồ phụ sinh hồ tử, chỉ có cô là không đồng tình.

Đang lẩn nhanh vào đám người ra khỏi hội trường. Gia Hân bỗng nghe:

- Gia Hân, cô ở lại!

Hấn đã biết tên cô. Hiểu Phương lẩm lét:

- Nhớ đừng gây sự nha Gia Hân!

Gia Hân đáp khẽ:

- Trừ khi hấn đừng hoành hạ ta.

- Ta xin mi đó, Gia Hân.

- Yên tâm đi.

Mọi người rời khỏi phòng họp còn lại hai người. Gia Hân còn đứng tần ngần ở ngưỡng cửa, cô chỉ chực bỏ đi.

- Còn giận tôi hả?

Gia Hân lạnh lùng:

- Tôi không có cái quyền đó, thưa giám đốc.

Giọng Quốc Tuấn nghiêm nghị:

- Giám đốc ra lệnh cho cô ngồi xuống nói chuyện.

Gia Hân buộc lòng quay vào ngồi xuống ghế. Quốc Tuấn ngồi đối diện với cô, giọng anh đều đều:

- Lý Gia Hân, trưởng phòng tiếp thị quảng cáo. Cô có hài lòng với giám đốc mới này không?

Gia Hân liếc anh:

- Anh không cần rào đón. Tôi đang chờ lệnh sa thải của anh.

Quốc Tuấn bật cười:

- Cô đừng sợ, tôi chưa sa thải cô đâu.

- Tôi mà sợ?

Quốc Tuấn háng giọng:

- Lần đầu tiên tiếp xúc tôi biết cô là con người gai góc. Nhưng hiện nay tôi vẫn còn cần tài năng của cô. Bao giờ tôi tận dụng hết tự tôi sẽ có quyết định là nên sa thải cô hay không?

Gia Hân tức càn hông với lối nói ngang ngược của anh cô đáp trả:

- Tôi không ngờ, anh là con người biết vắt chanh bỏ vỏ.

Giọng Tuấn giễu cợt:

- Vậy cô muốn tôi mở ra thêm trại dưỡng lão để nuôi những ai đã từng làm việc ở đây à?

Gia Hân đuối lý, cô nói bừa:

- Tôi không cần gì cả, chỉ cần giám đốc đừng xử ép mọi người như đã xử ép tôi.

- Cô nói tôi xử ép? Phương Uyên lỡ làm dơ bộ đồ của cô, cô tát nước vào người cô ấy lại còn làm dơ xe người ta, tôi thấy cô đâu có chịu thua.

- Thì ra từ đầu anh đã biết tôi không có lỗi. Vậy tại sao anh còn bắt tôi phải xin lỗi cô ấy?

Gõ từng nhịp lên bàn, Tuấn cười nhẹ:

- Cô có biết Phương Uyên là ai không?

Gia Hân đỏ mặt:

- Là bạn gái của anh.

- Không sai.

- Anh vì cô ta mà bắt mọi người chịu xử ép.

- Tôi không phải vì một Phương Uyên mà xử ép cô. Tôi vì công ty này mà trong đó có Gia Hân cười mỉa:

- Một câu bào chữa thật trọn vẹn.

Quốc Tuấn đứng lên:

- Cô làm tiếp thị để làm gì? Có phải tìm hiểu tâm lý khách hàng để hoàn thiện sản phẩm của mình. Đối với cô, khách hàng có là thượng đế? Phương Uyên là đầu mối tiêu thụ sản phẩm lớn nhất của công ty Quốc Vương. Không cho cô tiếp xúc với khách hàng quan trọng là thiếu sót của ba tôi.

Gia Hân trở mặt:

- Thì ra công ty Đông Nam là...

Quốc Tuấn cướp lời:

- Hệ thống Fashion Đông Nam là của gia đình cô ấy. Ở pháp cô ấy còn là người mẫu quảng cáo sản phẩm Quốc Vương.

- Hèn gì...

- Sao hả?

- Cô ấy đẹp quá.

Quốc Tuấn nhìn lướt bộ comple màu vàng nhạt của cô rồi cười:

- Cô cũng đâu kém cô ấy.

Gia Hân cúi thấp đầu, e thẹn:

- Muốn thử một khách hàng đâu cần anh phải nặng tay với tôi.

Tuấn hạ giọng:

- Về chuyện ấy tôi xin lỗi, tôi chỉ lo cho hàng trăm người làm việc ở đây.

Bất chợt anh đưa tay xoa vào má Hân:

- Cô còn đau không?

Gia Hân né người:

- Anh có muốn thử không?

Quốc Tuấn chia má ra:

- Xin mời.

Gia Hân đứng bật lên, cô thẳng tay tát mạnh vào má anh. Quốc Tuấn không có ý né tránh nên Gia Hân cũng không chạm vào má anh, cô xuôi tay:

- Lỡ làm việc với một giám đốc vũ phu rồi có lẽ phải bái sư học võ thôi.

Quốc Tuấn tự nhiên:

- Cám ơn cô.

Mở cặp lấy ra túi xốp, Tuấn nói:

- Đây là khúc vải Phương Uyên gửi tôi tặng cho cô, coi như lời xin lỗi của cô ấy.

Gia Hân đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Hai người này vừa đấm vừa xoa. Thật ra họ là người thế nào. Gia Hân lắc đầu:

- Tôi lỡ mang tiếng nhỏ mọn, cá nhân nên tôi không chấp nhận bất cứ đồ vật hay lời xin lỗi nào cả.

- Cô thật cố chấp. Cô làm vậy tôi biết ăn nói với cô ấy thế nào đây.

- Nói sao tùy anh.

Quốc Tuấn gật đầu:

- Thôi được, ngày mai tôi sẽ cấp cho công nhân nữ đồng phục màu này xem cô có cách gì từ chối tôi không.

Gia Hân muốn cười mà không dám vì cô thấy anh ta thật là biết cách làm cho người khác khó lòng từ chối hay giận mình.

- Thôi được rồi, tôi nhận. Nhưng cái tát tôi cho anh nợ khi nào cần tôi sẽ đòi lại.

Cầm túi xốp Gia Hân đi nhanh ra khỏi phòng. Lòng cô cứ nao nao một cảm giác. Anh ta đang lấy lòng nhân viên hay có ý đồ gì khác.

Phuong Uyên có thật sự là khách hàng đang được tôn trọng hay anh ta đang bào chữa cho mình.

Buổi tối, Gia Hân mở túi xốp lôi ra xấp vải, cô thấy có kèm theo tiền và mảnh giấy ghi đó là tiền công do may đồ. Nét chữ rất bay bướm, cô thầm khen Phuong Uyên thật chu đáo. Minh trách lầm cô ấy rồi.

- Gia Hân.

Tiếng Bảo Ngọc làm cô giật mình:

- Chị Hai!

Nhìn xấp vải Ngọc hỏi:

- Mới mua hả?

Lấy xấp vải ướm lên người, Gia Hân xăm soi. Bỗng Bảo Ngọc kêu lên:

- Thật là trùng hợp.

Gia Hân nhướng mắt:

- Chị nói gì?

Bảo Ngọc đón lấy xấp vải nhìn rồi kéo ra đo dước nền gạch:

- Không sai.

- Sao hả?

Bảo ngọc xỉ vào trán em:

- Khai mau, hấn là ai?

Gia Hân ngơ ngác:

- Hấn nào?

- Người tặng khúc vải này cho em.

Gia Hân cười:

- Trời ơi! Con gái chị ơi.

- Không thể nào?

Gia Hân xếp khúc vải bỏ vào túi xốp:

- Chị nói lung tung gì vậy?

Bảo Ngọc ngồi xuống ghé.

- Hồi trưa, tranh thủ giờ cơm chị ra shop vải Thiên Thanh mua vải may áo dài. Chị gặp hấn ta, hấn làm chị chú ý vì hấn cứ áp a, áp úng tả màu vải, loại vải và vóc dáng người mà hấn mua tặng. Lại cương quyết là đúng màu, đúng ni tắc mới chịu, Gia Hân chốt dạ:

- Anh ta ra sao?

- Người cao, to, rắn chắc. Giọng nói trầm ấm, còn khuôn mặt thì chị không để ý lắm. Nhưng nói chung là bảnh bao.

Trái tim Gia Hân rối nhịp. Mặt cô đỏ bừng, cô lúng túng quay đi Bảo Ngọc nói:

- Em có chuyện giấu chị.

Gia Hân lắc đầu:

- Không có gì hết chị. Chị có nhớ em có bộ đồ màu này không? Sáng nay em bị bạn gái anh ta chạy xe bắn nước dơ nên chị ấy tỏ ý tặng vải cho em thay lời xin lỗi.

- Cô ta thật hào phóng, nhưng tại sao lại để anh ấy đi chọn mua?

- Chị ấy mới về nước, nên lu bu bạn bè. Họ là tình nhân của nhau giúp nhau là chuyện thường mà.

- Ủ há. Vậy mà chị tưởng...

- Chị nói xàm không hà.

Bảo Ngọc đi ra, Gia Hân lôi xấp vải ra nhìn. Cô cố tìm nét đàn ông trên nét chữ nhưng vô phương nét chữ của con gái. Nhưng chị Hai nói thì đúng là Quốc

Tuần rồi, tại sao anh ta lại bảo Phương Uyên tặng mình. Cô không tìm ra đáp số.

Buổi sáng, mới đậu xe vào bãi Gia Hân đã đụng mặt với Phương Uyên ở hành lang.

Hôm nay Phương Uyên duyên dáng với chiếc váy ngắn màu trắng, và chiếc áo dài tay màu xám. Tóc buộc cao, nhìn cô thật đẹp, thật quyến rũ Gia Hân thầm nhủ: Tại sao ông trời lại ưu đãi Phương Uyên đến vậy. Cả cô mà còn bị cuốn hút thì nói chi đến Quốc Tuấn.

Nhớ món quà Phương Uyên tặng mình, Gia Hân không còn mang nặng ác cảm. Cô khẽ cúi đầu chào Phương Uyên, nhưng cô ta làm như không thấy, dừng dung đi vào phòng giám đốc.

Gia Hân định mở miệng mắng một câu nhưng nhớ lời Tuấn nói, cô nén cái giận vào lòng.

- Gia Hân, chuẩn bị đi.

Gia Hân vút túi xách lên bàn, đưa mắt nhìn Hiểu Phương:

- Chuẩn bị gì?

Hiểu Phương nói khẽ:

- Có cuộc trao đổi chính thức của giám đốc với bộ phận tiếp thị, quảng cáo.

- Vậy mà ai cũng cuống lên.

- Quan trọng là có cô gái đó.

Gia Hân trở mắt:

- Phương Uyên?

Hiểu Phương gật đầu:

- Ta thấy cô ấy không đơn giản đâu.

Gia Hân cười:

- Không sao, cô ấy cũng được lắm.

Hiều Phương ngạc nhiên:

- Cô ta làm mi ra nông nổi mà mi lại khen cô ta hả?

- Ta hiểu lắm thôi.

- Điều gì làm mi thay đổi nhanh như vậy?

Gia Hân xua tay:

- Thôi, để ta chuẩn bị số liệu. Mi có biết mấy giờ không?

- Tám giờ.

Đúng giờ, Gia Hân mang hồ sơ xuống phòng giám đốc. Cô gõ nhẹ cửa.

- Vào đi!

Là tiếng Phương Uyên, Gia Hân đẩy cửa bước vào, cô chột thối lui, mặt mày đỏ rần. Cô vừa nhìn thấy họ âu yếm nhau, họ thật là quá quắc, họ coi thường cô.

Tiến thoái lưỡng nan, Gia Hân mạnh tay đẩy cửa bước vào. Cô đặng hắng, họ rời nhau ra, giọng Phương Uyên điềm tĩnh:

- Cô không cần lên tiếng, chúng tôi biết cô đã đến rồi.

Gia Hân nhìn Tuấn:

- Bắt đầu đi, giám đốc.

Tuấn chưa có quyết định gì thì Phương Uyên nũng nịu:

- Em vẫn chưa ăn sáng đấy Tuấn.

Quốc Tuấn vội nói:

- Cô Hân ở đây chờ, tôi đưa cô ấy đi ăn sáng sẽ về làm việc.

Gia Hân gật đầu, nhưng trong lòng đang âm ỉ nổi bất mãn và giận cho Quốc Tuấn dám coi thường cô.

Phương Uyên tự nhiên như không có cô ở đó. Cô ta nắm tay Quốc Tuấn lôi đi:

- Em đói quá, mau đi!

Giọng Tuấn ngọt ngào:

- Em muốn ăn gì?

Áp má vào vai anh, cô cười:

- Anh cho em ăn gì em cũng thấy ngon hết. Bao giờ anh sang Pháp em sẽ trở tài nấu nướng chiêu đãi anh.

Quốc Tuấn búng nhẹ vào má cô:

- Tìm đâu ra một cô gái vừa đẹp vừa giỏi như em.

Họ đi rồi mà Gia Hân vẫn còn chìm đắm trong tâm trạng bị xúc phạm, bị sỉ nhục và cô cảm thấy mình như con bù nhìn trong mắt họ:

Gia Hân nhìn đồng hồ chậm chậm nhích, lòng cô thắc thỏm. Cô oán ghét thời gian chờ đợi vì cô không thể bỏ đi, cũng không làm được gì, cô bức rứt không yên.

Họ ra đi thế nào thì khi về như thế ấy. Tiếng cười, tiếng nói vang lên như chốn không người. Họ bình phẩm thức ăn, thức uống, người phục vụ và cả hoa trang trí bàn ăn.

Gia Hân không còn kèm chế, cô đứng lên đi ra cửa. Giọng nói Phương Uyên kéo cô lại:

- Mình bắt đầu đi!

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy môi Gia Hân run lên vì giận. Vẫn là Phương Uyên nói:

- Cô bắt đầu được rồi, hãy nói về các mẫu quảng cáo và kế hoạch tiếp thị sản phẩm.

Tuy cầm một tập hồ sơ nhưng Gia Hân không cần nhìn cô có thể nói một cách lưu loát và chính xác từng tình tiết một.

Thái độ Phương Uyên thờ ơ đến tàn nhẫn. Còn Quốc Tuấn thì chăm chú nghe. Anh có vẻ khâm phục tài nhớ dai của cô. Hình như những sự việc, những con số đã ăn sâu vào máu thịt của cô. Ở cô, anh nhận thấy niềm đam mê trong công việc.

Gia Hân nói xong. Quốc Tuấn quay sang Phương Uyên:

- Em thấy sao, Phương Uyên?

Phương Uyên nắm nhìn bộ móng tay được trau chuốt cầu kỳ với những hoa lá màu sắc. Cô nói mà không nhìn Gia Hân dù là cái liếc nhẹ.

- Lý thuyết thì ai mà không nói được. Còn phần thực hành thì sao, công ty bỏ ra bạc triệu cho quảng cáo, hàng tháng chi bạc triệu cho bộ phận quảng cáo tiếp thị. Nhưng quên đi tiềm năng sẵn có mà không phải tốn kém nhiều.

Quốc Tuấn thích thú nhìn cô:

- Em nói rõ ra đi!

Đưa bàn tay đẹp vuốt lên má anh, Phương Uyên cười:

- Anh biết em muốn nói gì rồi mà. Còn cô, cô có biết không?

Gia Hân tự ái khi bị Phương Uyên coi thường. Cô nói mạch lạc:

- Cô cho rằng mỗi nhân viên chúng tôi là một mẫu quảng cáo sống động và rẻ tiền. Nhưng ở đây là văn phòng làm việc, chúng tôi không thể ăn mặc tùy tiện vào công ty.

Phương Uyên nghịch cây viết trên túi áo Quốc Tuấn:

- Giám đốc mới của cô không cổ hủ đâu. Miễn sao các cô ăn mặc đẹp mà không có ý quyến rũ giám đốc là được rồi.

Nói xong, Phương Uyên cười khúc khích, còn Gia Hân thì ngượng chín người. Quốc Tuấn xoa hai tay vào nhau:

- Gia Hân, cô lên kế hoạch cho nhân viên nữ mặc đồng phục công sở vừa đẹp vừa trang nhã. Nam viên chức cũng vậy không được mặc xuề xòa như trước đây. Các mẫu quảng cáo phải ấn tượng, hấp dẫn, không cần mời diễn viên đóng vai mà tự các cô phải nói lên được cái đẹp của sản phẩm công ty mình làm ra. Hai ngày nữa tôi sẽ xem qua kế hoạch của cô.

Gia Hân nghe như hai vai mình gánh nặng trọng trách. Cô cúi đầu:

- Vâng, thưa giám đốc.

Gia Hân cúi đầu chào Phương Uyên, nhưng cô ta vẫn lơ đãng. Cô nhìn Quốc Tuấn nhận được cái chớp mi của anh. Cô khẽ quáy lưng. Giọng nói Phương Uyên văng vào tai:

Mai một công ty anh toàn là người đẹp, nhớ không được lạc lòng đó.

Gia Hân buồn thiu trở về phòng làm việc.

Hiểu Phương hỏi ngay:

- Thuận lợi không?

Gia Hân thở dài:

- Ta không biết phải nói sao?

- Cô ta yêu cầu gì?

- Đơn giản nhưng không phải dễ làm.

Hiểu Phương nhú mày:

- Mi cứ úp mở làm ta muốn nghẹt thở.

- Minh sắp làm người mẫu quảng cáo rồi.

Hiểu Phương chỉ vào người:

- Minh hả?

- Ừm, không muốn người nữa mà tự mình làm kịch bản, tự mình quảng cáo.

Hiểu Phương xua tay:

- Ta hông làm đâu, ta sợ lên ti vi lắm.

- Lệnh của giám đốc đó. Mi giúp ta xuống xưởng xem mà vài mình đang sử dụng để ta lên kế hoạch đồng phục cho nhân viên.

Gia Hân bắt tay vào việc, lên kế hoạch tiếp thị sản phẩm và kịch bản quảng cáo.

- Không đói hả?

Gia Hân giật mình nhìn đồng hồ đã mười hai giờ trưa. Cô vội gọi điện về nhà báo không về rồi chúi mũi vào máy vi tính. Cô không để ý đến Quốc Tuấn đang nhìn cô.

- Tôi không muốn nhìn người mẫu quảng cho sản phẩm của tôi gầy nhom đâu. Cô không cần tỏ ra đam mê công việc như vậy. Tôi sẽ không trả lương thêm cho cô dù là một đồng.

Gia Hân nhấn mạnh bàn phím, kết thúc công đoạn. Cô khoác túi xách lên vai, cúi đầu bước đi.

- Cô trả thù tôi hả?

- Cô bỏ đi rồi phần cơm này ai ăn đây.

Gia Hân dừng bước, cô quay lại, Tuấn chìa ra hai túi, bên đựng cơm, bên đựng nước uống:

- Cô không ngại chứ, Gia Hân.

Gia Hân không nở phụ lòng anh. Cô liền bày cơm ra bàn ngoài ban công. Vẫn không trả lời, cô cắm cúi ăn, còn Quốc Tuấn thì chăm chú nhìn cô. Ăn xong Gia Hân ngạc nhiên khi thấy phần cơm Quốc Tuấn còn nguyên. Nhưng cô lại cười:

- Giám đốc không quen ăn cơm bụi phải không?

Tuấn lắc đầu:

- Thấy cô ăn ngon miệng tôi xem cô có còn muốn ăn thêm không?

- Cám ơn, tôi no rồi.

- Cơm có ngon không?

- Tôi không quen phê bình, dù ngon hay dở cũng là tâm huyết của người ta.

Biết Gia Hân nhắc khéo chuyện anh và Phương Uyên lúc sáng. Anh hạ giọng:

- Nếu không khen hoặc chê, thì con người ta đâu có hoàn thiện.

- Nhưng nói sau lưng là không có thiện ý.

Quốc Tuấn phì cười:

- Cô có biết là cô giống bà cụ ở cái tuổi hai mươi bốn không Lý Gia Hân:

Gia Hân nhìn chỗ khác:

- Trước đây tôi không như thế. Chỉ bắt đầu từ ngày hôm qua.

Quốc Tuấn ngẩn người

- Tôi làm cho cô già trước tuổi hả?

- Trước đây tôi làm việc cho một giám đốc, còn bây giờ một giám đốc mới tính lại thêm một bà giám đốc phụ nhân. Không thành bà cụ non mới là lạ.

Quốc Tuấn bật cười:

- Làm gì có giám đốc phu nhân. Cái đầu già nua của cô đang nghĩ gì vậy?

Bất chợt Gia Hân thấy Quốc Tuấn như một người khác, dịu dàng, đầm ấm hơn. Cô cũng cười theo anh:

- Thôi, tôi phải làm việc đây.

Quốc Tuấn vẫn như chờ cô nói thêm, Gia Hân ngồi vào bàn làm việc:

- Cơm ngon lắm.

Chỉ chờ có thế, Tuấn mới cầm cùi ăn phần cơm của mình, Gia Hân lén nhìn anh, cô cười tủm tỉm, Gia Hân vội vàng đến dọn mấy cái hộp và ly giấy nhưng Quốc Tuấn đã lên tiếng:

- Cô để tôi

Gia Hân chong mắt:

- Một việt kiều như anh mà chịu ăn cơm bụi kể cũng lạ.

Vừa dọn Quốc Tuấn vừa nói:

- Tôi cũng là con người lại còn là người Việt Nam gốc, tại sao lại có phân biệt. Có người còn cho là tôi công tử bột, chỉ giỏi ăn chơi đàn đúm và tán gái nữa đây.

Gia Hân giật mình, đây là lời cô nói với Hiếu Phương, tại sao anh ta lại biết. Còn đang suy nghĩ, Quốc Tuấn đã nhìn vào mặt cô:

- Cô có nghĩ tôi như vậy không?

Gia Hân cúi đầu:

- Tôi không biết.

Tiếng nhạc từ chiếc máy di động của Tuấn vang lên. Anh khẽ nhìn vào màn hình rồi bấm máy:

- Alô! Anh đây.

Tuấn sử dụng âm thanh lớn nên Gia Hân nghe rất rõ giọng nói của Phương Uyên:

- Anh biến đi đâu vậy. Em chờ anh cùng ăn trưa đó.

Tuấn nhìn Gia Hân, cô chúm đầu vào màn hình vi tính:

- Anh có chút chuyện. Em ăn đi đừng chờ.

- Anh không được ăn bữa bãi đó nhé, tối nay đám bạn của em tổ chức họp mặt ở vũ trường “Sao Đêm”. Anh đi với em nhé.

- Anh sẽ đón em.

- Anh thích em mặc gì nào?

- Em mặc gì cũng đẹp, tùy em lựa chọn.

Giọng Phương Uyên rít lên trong máy:

- Nè, đừng tìm có đến gần cô ta nhé, em mà biết sẽ xé xác anh ra.

- Được rồi, bye bye!

Gia Hân thoáng rùn mình vì câu nói cuối cùng của Phương Uyên. Anh ta định tiếp ai vậy. Phương Uyên đang hờn ghen với ai?

Quốc Tuấn lên tiếng phá tan suy nghĩ trong đầu Gia Hân:

- Tôi có chuyện phải đi. Cô từ từ làm, nhớ là tôi không thích một bản kế hoạch vô hồn đâu nha.

Quốc Tuấn đi rồi, Gia Hân ngồi mơ màng. Ở anh luôn tồn tại hai tính cách, một dữ dội, một êm ả. Làm việc với anh ta cô luôn ở trạng thái đối phó và cô cảm thấy mình mệt mỏi.

Buổi tối, Gia Hân mệt như người vì không nghỉ trưa. Cô nằm dài trên giường, mắt nhắm nghiền thư giãn.

Chuông điện thoại cầm tay của cô reo inh ỏi, Gia Hân quờ quạng cầm máy áp vào tai một cách hờ hững. Tiếng nói sang sảng trong máy làm Gia Hân bật ngồi dậy.

Cô đừng nói với tôi là cô đang ngủ nhe.

Gia Hân gắt gỏng:

- Bây giờ không phải là giờ làm việc thưa giám đốc.

- Giám đốc của cô thì tối mặt mũi còn cô lại tính giờ giấc với tôi. Đây là lệnh giám đốc, tôi yêu cầu mười lăm phút sau có mặt tại vũ trường "Sao Đêm". Nhớ ăn mặc đẹp một chút.

Gia Hân hét to:

- Sao hả?

- Tôi không chấp nhận một nhân viên cãi lại lệnh cấp trên và trễ nãi trong giờ giấc.

Quốc Tuấn tắt máy. Gia Hân ném cái điện thoại vào góc giường. Mặt hầm hăm:

- Anh ta có hẹn với Phương Uyên, tại sao lại gọi mình đến đó, ba cái nhảy nhót đó mà nói là tối tắm mặt mũi. Anh ta định quay mình như chong chóng hay sao.

Gia Hân mở tủ chọn cho mình một bộ đồ mà cô ưng ý nhất. Cô trang điểm một chút rồi phóng xe đến vũ trường "Sao Đêm".

Còn đang ngơ ngác chưa biết phải làm gì thì nhân viên vũ trường đã hỏi cô:

Xin lỗi, cô đi với bạn hay có hẹn?

Gia Hân đáp ứng:

- Tôi có hẹn ở đây. Anh có biết Quốc Tuấn không?

Nhân viên cười vồn vã:

- Cô là khách mời của anh Tuấn hả. Mời cô lên tầng hai.

Gia Hân giận trong lòng. Hẹn mình đến mà chẳng ra đón cô, làm cô cứ nóng cả chân khi có ai đó nhìn cô.

Gia Hân ngập ngừng trước đám người đang trò chuyện như pháo nổ. Cô khép nép:

- Xin lỗi, cho tôi hỏi thăm có anh Tuấn ở đây không ạ?

Nhóm người vừa trai vừa gái đột nhiên im bật nhìn Gia Hân. Ánh mắt của họ lướt từ đầu đến chân làm cô phát hoảng. Có giọng một thanh niên:

- Cô là gì của Tuấn?

Trong đám đông. Phương Uyên tách người đi ra, Cô lướt mắt qua Gia Hân:

- Nhân viên tiếp thị của anh Tuấn, các bạn làm quen đi.

Một cô gái, mặc chiếc đầm ngắn màu đỏ, tóc nhuộm vàng hoe hát hăm:

- Anh ấy đưa cô nhân viên này đến đây để làm gì?

Phuong Uyên nhướn mắt:

- Học hỏi ấy mà.

Cả đám cười ầm lên, vẫn là cô gái đó:

- Xem ra mi có đối thủ rồi đó Phuong Uyên.

Phuong Uyên bĩu môi:

- Còn lâu mới là đối thủ của ta.

Nói xong cô nhìn và đưa tay sờ vào bộ đồ trên người Gia Hân:

- Cô không còn bộ nào đẹp hơn hả, Gia Hân?

Gia Hân mím môi:

- Cái đẹp tâm hồn mới làm cho con người ta quyến rũ, còn cái đẹp bên ngoài chỉ là cái giá tạo mà thôi.

Phuong Uyên cười ngất:

- Đàn ông tham sắc, cô quên rồi sao? Cô không có dáng vẻ bên ngoài thì có ai dám đào sâu cái tâm hồn của cô. Quốc Tuấn là mẫu đàn ông chuộng cái đẹp, nếu muốn làm đối thủ của tôi cô phải học hỏi dài dài.

Gia Hân quắc mắt:

- Tại sao tôi phải ăn mặc đẹp vì anh ấy, tại sao tôi lại phải là đối thủ của cô. Trong mắt tôi anh ấy không là gì cả.

- Vậy à, tôi mong cô nhớ những gì cô đã nói.

Quốc Tuấn từ đâu đó bước ra, đám bạn Phuong Uyên lao nhao vây lấy anh, Phuong Uyên cũng bỏ mặc Gia Hân tiến về phía Quốc Tuấn. Tiếng cười, tiếng nói, tiếng bật rượu Champagne hòa lẫn vào nhau. Gia Hân muốn bật khóc vì cô thấy mình cô đơn, cảm giác bị bỏ rơi làm cô oán giận Quốc Tuấn không thể tả.

Ăn uống chán chê, họ kéo nhau ra sàn khiêu vũ. Quốc Tuấn mang đến cho Gia Hân một ly rượu và một đĩa bít tết. Gia Hân chối từ.

- Tôi không quen ăn đêm.

Đặt ly rượu trước mặt Gia Hân. Quốc Tuấn nói:

- Một chút rượu được chứ?

Giọng Gia Hân lạnh lùng:

- Cũng không.

Quốc Tuấn nhìn xoáy vào người cô:

- Cô sao vậy hả?

Nói xong, anh chợt quan sát Gia Hân thật kỹ. Gia Hân hoảng sợ trước cái nhìn đó:

- Tôi đâu phải người ngoài hành tinh.

Quốc Tuấn không quan tâm đến lời cô nói. Anh hỏi:

- Bộ đồ cô đang mặc là sản phẩm của công ty hả?

- Có vấn đề gì sao?

- Trả lời tôi đi?

Cái giọng đầy uy quyền của anh, làm Gia Hân tiu nghỉu:

- Bạn tôi tặng.

- Có nhiều không?

Gia Hân lấy làm lạ, cô đáp cộc lốc:

- Nhiều.

Quốc Tuấn buông một câu:

- Chiều mai tôi sẽ đến nhà cô.

Gia Hân giật thót:

- Để làm gì?

Tuấn cười:

- Cô không hoan nghênh giám đốc đến nhà cô hả?

- Tôi chưa hiểu ý của anh.

Giám đốc làm việc cần phải báo cáo với cô sao?

Gia Hân nóng mặt. Trước cô anh luôn dùng địa vị để trấn áp những manh nha trong suy nghĩ của cô.

- Từ nãy giờ cô đã học hỏi được gì chưa?

Gia Hân ngơ ngác:

- Tôi muốn hỏi anh câu đó. Anh gọi tôi đến đây làm gì?

Tuấn nhăn mặt:

- Làm quảng cáo, tiếp thị mà cô không xâm nhập thực tế thì làm sao có kinh nghiệm. Cô định ở nhà mở tivi lên xem rồi nhặt nhạnh của người ta à? Sáng tạo của cô đâu, thưa cô trưởng phòng Lý Gia Hân.

Gia Hân thấy quê quê, cô nói liêu lĩnh:

- Dù có phải xâm nhập thực tế tôi cũng không mong mình bước chân vào chỗ này.

Tuấn đứng lên:

- Cái tính cô chấp của cô hết thuốc chữa rồi.

Nói xong anh ra sân nhảy cuồng cuồng theo vũ điệu. Tình tứ dìu Phương Uyên nhịp nhàng theo điệu nhạc.

Gia Hân nghe nổi buồn dâng cao trong lòng. Cô cầm ly rượu đưa lên môi uống cạn.

- Gia Hân!

Gia Hân giật mình, cô đưa tay lên ôm má. Hai má cô nóng bừng vì ly rượu.

- Anh Thoại!

Thoại mừng rỡ:

- Em đến đây khiêu vũ hả?

Hân lắc đầu:

- Không!

- Vậy!

Hân chỉ ra sàn nhảy:

- Bạn em.

Thoại mời:

- Em đến chỗ anh đi anh đang tiếp khách Gia Hân chối từ:

- Khách làm ăn của anh em thấy không tiện đâu.

Thoại xoa tay:

- Có lợi cho em đó.

- Thật à?

Thoại giục:

- Em có thể tìm thêm nhiều khách hàng cho công ty của em qua họ. Mau theo anh.

Gia Hân đưa mắt tìm Tuấn nhưng anh ta lẫn vào đám đông mất dạng. Cô đành theo Thoại.

Công Thoại cũng là khách hàng của công ty Quốc Vương mà qua tài giới thiệu của Gia Hân họ đã làm ăn qua lại.

Chỉ vào Gia Hân, Thoại vui vẻ nói:

- Này các bạn có biết ai đây không?

Gia Hân mỉm cười:

- Em là Lý Gia Hân, tiếp thị sản phẩm của công ty Quốc Vương. Hân hạnh được làm quen với các anh.

Mọi người ồ lên kinh ngạc:

- Là cô đây sao?

Thoại cười:

- Này các bạn có muốn trực tiếp ký hợp đồng với công ty đó thì hãy đến tìm cô ấy.

Tiếng họ lao nhao:

- Sẵn sàng thôi. Nhưng cô Hân à. Sau lưng cô có vệ sĩ chưa vậy?

Gia Hân xấu hổ:

- Dạ, chưa ạ!

Tiếng cười vang lên náo nhiệt.

- Thoại ơi, sao anh không tranh thủ đi.

Thoại xoa tay:

- Các bạn đừng làm cô ấy sợ. Cô ấy nổi giận thì đừng mong có hàng mới kinh doanh.

Gia Hân cũng vui lây với cái không khí thân thiện này, ở đây cô được mọi người tôn trọng không như anh ta và đám bạn Phương Uyên.

Công Thoại gấp thức ăn cho cô:

- Ăn một miếng đi Gia Hân.

- Cám ơn anh.

- Mấy hôm nay em bận bịu gì mà không thấy em qua chỗ anh vậy?

Gia Hân chưa kịp trả lời thì có tiếng nói:

- Làm anh nhớ muốn chết vậy đó.

Mọi người bật cười Thoại nói:

- Bạn anh vui thôi, em đừng nghĩ gì nhé.

Gia Hân khẽ gật:

- Chỗ em thay giám đốc nên bận bịu. Bên anh có việc gì cứ đến gặp em.

Thoại ngạc nhiên:

Quốc Tuấn tiếp nhận công ty rồi hả?

- Anh cũng biết anh ấy à?

Thoại gật đầu:

- Xem ra chuyện làm ăn sắp tới có thay đổi rồi.

Gia Hân tròn mắt:

- Anh nói vậy là sao?

Công Thoại buông đũa:

- Em không biết đâu, trong giới làm ăn ai cũng biết Quốc Tuấn con trai Quốc Vương có ý vọng ngoại nên công ty bên em sau này toàn xuất khẩu nước ngoài có đâu đến lượt tụi anh chạm tay vào.

Gia Hân cười:

- Làm gì có, đã là kinh doanh rồi thì ngoại hay nội gì cũng phải làm. Em thấy anh ấy chịu khó học hỏi lắm.

- Hy vọng là vậy.

Bạn bè Công Thoại lần lượt ra sàn nhảy anh cũng lên tiếng mời cô:

- Em nhảy với anh bài này nhé Gia Hân.

Gia Hân gật đầu:

- Nhưng em còn ẹ lắm.

- Không sao, anh dìu em.

Công Thoại dìu cô ra sân, anh thì thâm vào tai cô:

- Em có nghĩ đến những lời bạn anh nói không Gia Hân?

Hân ngược lên nhìn anh:

- Anh bảo em đừng nghĩ rồi cơ mà.

Công Thoại mỉm cười:

- Anh mâu thuẫn quá phải không?

- Không sao.

Thoại lại nói:

- Thời sinh viên, em chưa có mối tình nào hả Gia Hân?

Gia Hân cười khẽ:

- Em cứ chúí mũi vào sách vở, còn chị hai thì chăm em như chăm con mọn. Đâu còn thời gian để nghĩ đến chuyện trai gái.

Giọng anh nồng nàn:

- Còn bây giờ thì sao?

Hân cúi thấp đầu:

- Bây giờ thì em bận bịu với công việc. Em có mặt ở đây, giờ này cũng là vì công việc.

- Hãy bỏ chút thời gian lo cho bản thân đi em. Thời gian trôi đi rất nhanh, đừng đánh mất tuổi xuân thật đẹp của mình.

- Anh nói nhưng chuyện đó với em làm gì?

Vòng tay Công Thoại có vẻ siết chặt hơn:

- Anh và em có thể kết thành một đôi không, Gia Hân?

Hân tái mặt, cô ngẩng đầu lên nhìn anh rồi nhanh chóng quay đi. Bất chợt cô thấy đôi mắt Quốc Tuấn nhìn cô nãy lửa. Gia Hân vội rời Công Thoại.

- Em phải về thôi.

Thoại níu tay cô lại:

- Ở lại với anh một chút anh đưa em về.

Hân lắc đầu:

- Em tự đến, tự về. Anh đừng lo.

Giọng Thoại chùng xuống:

- Em giận anh hả?

- Không.

Thoại vẫn êm đềm:

- Thật ra anh muốn làm quen với em từ lâu rồi, cái ngày anh bắt em ở văn phòng công ty với mấy mẫu thời trang em giới thiệu. Nhưng anh cứ ngỡ em có bạn nên không dám, không phải đề đến giờ vô tình gặp em ở đây lại tỏ ý khiến em phân vân, sợ hãi. Nếu em không chê bai anh thì anh mong em suy nghĩ lại.

Gia Hân không dám nhìn lên, cô ấp a, ấp úng:

- Em... em...

Chưa biết nói sao cho Công Thoại đừng đau lòng và đừng hy vọng ở mình, thì Gia Hân đã nghe:

- Về thôi, Gia Hân!

Quốc Tuấn đã đứng cạnh cô, anh lịch sự bắt tay Công Thoại:

- Chào anh.

Thoại miễn cưỡng trả lời.

Hân giới thiệu:

- Đây là anh Tuấn giám đốc của em. Còn đây là Công Thoại, khách hàng của công ty.

Hai người nói vài câu xã giao, Quốc Tuấn đã lôi Gia Hân đi. Công Thoại ngạc nhiên nhìn Gia Hân đang nhăn nhó đi theo Tuấn.

Ra ngoài, Tuấn buông tay cô ra:

- Anh ta tỏ tình với cô à?

Hân hất mặt:

- Liên quan gì đến anh.

- Cô nhận lời chưa?

Hân đáp bừa:

- Rồi.

- Không đời nào. Cô mà nhận lời, anh ta dễ dàng để tôi dẫn cô đi à?

Hân bậm môi:

- Anh quá cao ngạo rồi.

- Tôi gọi cô đến đây để làm việc chứ không phải để cô nhảy nhót với người ta.

Hân giận run:

- Vậy chuyện người ta tỏ tình với tôi có liên quan gì đến công việc mà anh xách mé.

Tuấn gất gỏng:

- Tôi không muốn nhân viên của tôi bị lừa gạt, bởi mấy lời nói ngọt ngào giả dối.

Hân quay lưng:

- Anh can thiệp quá sâu vào đời tư của tôi rồi.

Quốc Tuấn đuổi theo:

- Tôi chỉ muốn quan tâm cô.
- Cảm ơn, tôi không cần. Anh hãy vào quan tâm Phương Uyên của anh đi.

Gia Hân đi nhanh vào bãi lấy xe, trở ra cô không thấy anh đâu, có lẽ đã vào với Phương Uyên. Tự dưng cô thấy mình buồn làm sao. Một chút hờn mát dâng lên mắt làm mắt cay cay.